

faste Borg, dets Tilflugtssted og Skalkeskjul i Modgangens Dage. — Hvorledes har nu vor Regering vogtet paa denne skjulte Fare?»

Han gennemgik Ministeriets Historie for at vise, hvor svagt det havde været overfor Kirkens fornyede Forsøg paa at ophøje sig til et Overværgeraad for Folket under Paaberaabelse af guddommelig Myndighed. Som et Eksempel nævnede han Valget af den nye Kultusminister. For første Gang siden Demokratiets Sejr var Skole, Videnskab og Kunst igen givet ind under en Kirketjeners Formynderskab, og det var en offentlig Hemmelighed, hvilke Kræfter der havde været i Bevægelse i den Anledning. Men ogsaa Besættelsen af andre vigtige Tillidsposter omkring i Landet, og ikke mindst Regeringens — som oftest underjordiske — Virksomhed ved sidste Valg, viste klart, hvor eftergivende den var bleven overfor Kirkens anmassende Krav.

»Den nuværende Slægt har faaet Friheden i Vugge-gave. Den skulde dog ikke glemme, hvad den har kostet af Blod og Taarer. Men først og fremmest skulde vi ikke indbilde os, at den er bleven et umisteligt Gode, da der tværtimod er al Grund til at vise den yderste Aarvaagenhed. Vi lever i en Tid, da Frihedens Dødsfjender igen begynder at rejse Hovedet over hele Verden: Rundt om i Gehejmekabinetter af forskellig Art lægges onde Raad op